

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 4 lipca 2003 roku, w sprawie z powództwa J. W. przeciwko A. D. o odszkodowanie, wynagrodzenie i przywrócenie do pracy, została nadana klauzula wykonalności wyrokowi Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 czerwca 2003 roku.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy przytaczając treść art. 766 zd. 2 k.p.c. i art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c. podniósł, że zgodnie z wnioskiem strony powodowej nadano klauzulę wykonalności orzeczeniu z dnia 13 czerwca 2013 roku i doręczono stronie tytuł wykonawczy.

W dniu 31 października 2013 roku zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie złożyła pozwana.

Skarżąca wskazała, że powódka ponownie podjęła próbę wyłudzenia pieniędzy posługując się przedawnionym tytułem wykonawczym z akt sprawy XP 1567/02. Tytuł przedawnił się z dniem 8 lipca 2013 roku. Zdaniem żalącej tytuł wykonawczy powódka w 2002 roku uzyskała dzięki kłamliwym zeznaniom złożonym w sądzie, których pozwana nie mogła zanegować, ponieważ z uwagi na stan zdrowia nie mogła osobiście uczestniczyć w postępowaniu sądowym. Skarżąca podniosła, że złożyła do akt sprawy protokół kontroli Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 25 lipca 2002 roku, z którego to wynika, że powódka sama odebrała sobie wynagrodzenie i podpisała listy płac, miała opłacone składki na ubezpieczenie społeczne zaś sposób wypowiedzenia został skontrolowany przez PIP. Żaląca zwróciła uwagę, że od 2002 roku leczy się na bardzo silną depresję i stany lękowe. Jest pod stałą opieką szpitala psychiatrycznego. W 2002 roku nie była w stanie samodzielnie funkcjonować, nie była w stanie prowadzić działalności gospodarczej. Od dnia 30 listopada 2002 roku została wykreślona przez Urząd Skarbowy z ewidencji podatników podatku od towaru i usług.

Z uwagi na powyższe skarżąca wniosła o uchylenie przedmiotowego postanowienia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

-zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., nakazuje odrzucić zażalenie jeżeli zostało wniesione po upływie przepisanego terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Z kolei art. 795 k.p.c. stanowi, że na postanowienie sądu co do nadania klauzuli wykonalności przysługuje zażalenie (§ 1). Termin do wniesienia zażalenia biegnie dla wierzyciela od dnia wydania mu tytułu wykonawczego lub zawiadomienia go o utworzeniu tytułu wykonawczego w systemie teleinformatycznym albo od dnia ogłoszenia postanowienia odmownego, a gdy ogłoszenia nie było - od dnia doręczenia tego postanowienia. Dla dłużnika termin ten biegnie od dnia doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. W razie zgłoszenia wniosku, o którym mowa w art. 794² § 2 albo 3, termin ten biegnie od dnia doręczenia stronie uzasadnienia postanowienia albo postanowienia z uzasadnieniem (§ 2).

Przepis art. 795 k.p.c. nie reguluje odrębnego postępowania w przedmiocie rozpoznania zażalenia, dlatego zastosowanie będą miały art. 394-397 k.p.c. W myśl art. 394 § 2 k.p.c. termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od doręczenia postanowienia, a gdy strona nie zażądała w terminie przepisany doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie - od ogłoszenia postanowienia.

Oznacza to, że zażalenie wnosi się do sądu drugiej instancji za pośrednictwem sądu, który wydał postanowienie w przedmiocie klauzuli wykonalności. Termin tygodniowy na wniesienie zażalenia rozpoczyna bieg odmiennie dla wierzyciela i dłużnika. Dla wierzyciela termin ten biegnie od daty wydania mu tytułu wykonawczego lub postanowienia odmownego (art. 795 § 2 k.p.c.). Natomiast dla dłużnika termin do złożenia zażalenia rozpoczyna bieg od daty

doręczenia mu postanowienia o wszczęciu egzekucji. Zażalenie wnoszone na podstawie art. 795 służy kontroli poprawności orzeczeń wydawanych w postępowaniu klauzulowym pod kątem formalnym, w zakresie, w którym regulują je przepisy postępowania (zob. uchwałę SN z dnia 17 kwietnia 1985 r., III CZP 14/85, OSNC 1985, nr 12, poz. 192).

Ponadto zwrócić należy uwagę, że postanowienie uwzględniające wniosek wierzyciela co do nadania klauzuli wykonalności nie wymaga uzasadnienia. Wymaga go natomiast postanowienie o odmowie nadania klauzuli wykonalności. Postanowienia w przedmiocie klauzuli są doręczane tylko wierzycielowi, od chwili wydania postanowienia zaczyna dla wierzyciela biec termin do zaskarżenia postanowienia. Wydanie wierzycielowi tytułu wykonawczego jest równoznaczne z wydaniem mu postanowienia w przedmiocie klauzuli wykonalności. Postanowienia dotyczące klauzuli wykonalności nie są doręczane dłużnikowi (art. 795 § 2 k.p.c. stanowi wyjątek od zasady z art. 357 § 2 k.p.c.). Powodami, dla których ustawodawca nie wymaga w tym wypadku doręczenia postanowienia, są uniemożliwienie dłużnikowi wyzbycia się majątku i szybkie jego zajęcie w toku egzekucji. O wszczęciu egzekucji i postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności dłużnik dowiadyuje się z chwilą doręczenia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji (art. 805 k.p.c.).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że dłużnik A. D. zawiadomienie o wszczęciu egzekucji otrzymała w dniu 2 marca 2004 roku (pismo k 40; zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k 41). Natomiast zażalenie złożyła w dniu 31 października 2013 roku. W związku z tym nie może być żadnej wątpliwości, że wniesione zażalenie zostało złożone z uchybieniem terminu i to w sposób znaczny. Nie ma natomiast znaczenia, że wierzyciel wystąpił ponownie o wydanie tytułu wykonawczego. Dla dłużnika istotny jest termin otrzymania zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Nie otwiera się zaś dłużnikowi – jak mylnie prawdopodobnie zakłada skarżąca - nowy termin do zaskarżenia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, w związku wnioskiem wierzyciela o wydanie kolejnego tytułu wykonawczego. Nadal aktualny pozostaje fakt zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, którym miał miejsce w niniejszej sprawie w dniu 2 marca 2004 roku. Dlatego też zażalenie A. D. nie mogło odnieść skutku instancyjnego, ponieważ wniesiony środek odwoławczy został złożony ze znacznym - bo ponad 9 letnim - uchybieniem terminu.

Wobec tego uchybienia zażalenie pozwanej nie mogło otrzymać prawidłowego biegu. A co za tym idzie brak było podstaw do merytorycznego rozpoznania przedmiotowego środka zaskarżenia.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Przewodnicząca: Sędziowie:

ZARZĄDZENIE

Odpisy postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki oraz pełnomocnikowi pozwanej.